



Mlada Koroška

MESEČNA MLADINSKA PRILOGA „SLOVENSKEGA VESTNIKA“ CELOVEC, V ČETRTEK 29. APRILA 1948. — LETNIK III. — ŠTEV. 4 (22)

Kljub zatiranju smo dosegli lepe uspehe

Dne 11. t. m. se je zbrala mladina na okrajnih plenemih v Podravljah in v Borovljah. Na teh plenemih je pregledala svoje delo v zadnjem letu, si izvolila nove okrajne odbore in si zadala nove naloge za nadaljno delo v novem letu borbe, odločne borbe za pravice slovenskega naroda na Koroškem.

Iz poročil je bilo razvidno, kako vidne uspehe je dosegla mladina, s kakšno požrtvovalnostjo je izpolnjevala prevzete naloge in obveze. Tov. Bruno je v Borovljah med drugim dejal: »Kljub vsem zatiranju in strahovanju naše mladine, kljub terorju in nasilju smo lahko ponosni na uspehe, ki smo jih dosegli v zadnjem letu, letu odločne borbe in težkega dela. Ni se posrečilo našim sovražnikom, oslabilo z raznimi metodami našo organizacijo. Nasprotno pa lahko ugotovimo na podlagi našega naporega dela in doseženih uspehov, vstrajnosti in predanosti, da se iz dneva v dan krepi naša mladina, katera ne pozna ovir ali kompromisov. Pod vodstvom OF smo stali vedno na čelu, kar je naš ponos in kar nas vzpodbuja, boriti se v prvih vrstah za osvoboditev Slovenske Koroške. Ni sile, katera bi ovirala našo mladino v svojem delu, v odločilni borbi za boljše in svetlejšo življenje v svobodni domovini Titovi Jugoslaviji.«

Na obeh plenemih so poročali, kako so v zadnjem letu delali na kulturno-prosvetnem področju, kako so hodili na sestanke in konference. Zaradi nabiranja slovenskih napisov in kačipotov na slovenski zemlji ter manifestiranje za priključitev k FLR Jugoslaviji so bili naši mladinci obsojeni. Toda obsodbe, ki so bile izrečene nad našimi najboljšimi mladinci in mladinkami, so dali naši mladinci še večji pogum, s še večjo odločnostjo se je borila za svoj cilj in cilj vsega slovenskega naroda na Koroškem.

Ob koncu je dejal tovariš Bruno: »Iz tega poročila je razvidno naše naporno delo v preteklem letu. Ugotovili smo tudi napake, iz katerih se bomo v bodoče učili in jih skupno z novo izvoljenim odborom odpravili. Kljub vsem napakam pa je za nas to poročilo en del naših

uspehov. Zdaj pa, ko smo si zadali nove naloge, ne bomo ostali pri doseženih uspehih, temveč še bolj z borbenim pletom, z načrtnim in vstrajnim delom nadaljevali borbo v političnem kakor tudi v organizacijskem delu naše mladine za osvoboditev in priključitev Slovenske Koroške k FLRJ.«

S plenem je poslala mladina pisma in resolucije maršalu Titu, Glavnemu odboru Ljudske mladine Slovenije, Svetovni federaciji demokratične mladine, tov. Karlu Prušniku — Gašperju ter

gospodarskih pravic, katere so nam pa edino zajamčene s priključitvijo v novi Titovi Jugoslaviji.«

V pismu naslovljenemu na Glavni odbor LMS pravi mladina okraja Beljak:

»Mladina okraja Beljak, zbrana na svojem III. plenumu, pošilja Vam in preko Vas vsej slovenski mladini borbene in tovariške pozdrave.

Na pokrajinskem plenumu smo se obvezali, da bomo z udarniškim delom gradili kulturno prosvetne domove v Zlatari vasi in Škofičah. Že smo izvršili pr-



protestno pismo Britanski civilni upravi v Celovec, v katerem protestira proti krivični obsodbi tov. Gašperja.

Mladina okraja Borovlje pravi v svojem pismu maršalu Titu med drugim: »Kakor za časa oborožene borbe, v kateri smo se borili ramo ob ramo z mladino Jugoslavije, katera gradi in obnavlja danes svojo svobodno domovino, smo si tudi mi zadali velike naloge in obveze, izgraditev naših prosvetnih domov v Zlatari vasi in Škofičah. Prisegamo Vam dragi tovariš Tito, da ne bomo klonili pred težkočami, ampak nadaljevali bomo borbo za dosego naših političnih in

ve akcije, z mladinskim elanom smo pripravili teren za takojšen pričetek gradnje.

Vzгляд mladince

Zadnji mesec so izkopali na starem pokopališču v Beogradu posmrtno ostanke Narodnih herojev Ive Lole Ribarja in Ivana Milutinoviča.

Kosti junaških sinov so položili v skupen grob v svobodnem Beogradu, kjer bo spominjal vse bodoče rodove na slavne dneve iz narodnoosvobodilne vojne jugoslovanskih narodov.

Narodni heroj Ivo Ribar — Lola je bil med tistimi boreci, ki so že v svoji mladosti pod največjim preganjanjem in nevarnostjo trdno stopili na pot borbe za osvoboditve ljudstva.

Lola je najprej vodil študente Beograda v borbi proti petokolonskim režimom Jugoslavije. Kmalu pa je stopil na čelo najnaprednejše mladine vse Jugoslavije, postal je sekretar Centralnega komiteta jugoslovanske mladine. To dolžnost je vršil vse do svoje junaške smrti. Pod neposrednim vodstvom tovariša Tita je vodil organizacijo skozi ves čas njenega ilegalnega dela v stari Jugoslaviji in pozneje v narodnoosvobodilni vojni. Njegova zasluga je, da se je zbrala jugoslovanska mladina v enotnem množičnem mladinskem pokretu, ki je dal iz svojih vrst nešteto junaških borec v bork za svobodo in neodvisnost jugoslovanskega ljudstva. Ivo Ribar — Lola je bil eden izmed organizatorjev Narodno-osvobodilne vojske, član Vrhovnega štaba in najbližji sodelavec maršala Tita. Padel je zadet od ognja sovražnega letala v letu 1943, tik pred nastopom nove naloge, ki mu jo je narekovala domovina.

Če pogledamo danes, ko gradijo jugoslovanski narodi novo, ljudsko republiko, vse, kar je storila mladina lahko rečemo, da so postale besede Ive Lole Ribarja delo tisočev mladih ljudi Jugoslavije. Danes ni človeka v svobodni jugoslovanski državi, ki bi ne govoril o rezultatu herojskega dela Ljudske mladine Jugoslavije. Tisoči udarnikov po tovarnah in delavnicah, tisoči trakto-

Z gradnjo kulturnih domov bomo naši ljudski prosveti omogočili še širši razmah. S kulturnimi prireditvami bomo svetu kazali lepoto slovenske kulture in dokazovali našo veliko ljubezen do slovenskega naroda.

V času, ko v Londonu razpravljajo namestniki zunanjih ministrov štirih vellesil o državni pogodbi za Avstrijo, ko se bo odločalo o bodoči pripadnosti Slovenske Koroške, se mi slovenska koroška mladina še prav posebno zavedamo naših dolžnosti. Odločno hodimo po poti, ki smo jo nastopili v času narodno-osvobodilne borbe, ko smo se skupno z vso slovensko mladino na strani naprednih, svobodoljubnih narodov borili proti fašizmu. Nismo in ne bomo klonili pod nobenim nasiljem, ker jasno vidimo pred nami cilj, ki ga moramo in bomo dosegli, popolno svobodo koroških Slovencev v novi Titovi Jugoslaviji.«

Tov. Gašperju je poslala mladina naslednje pismo:

Tov. Gašper!

Ob priliki mladinskega plenuma za okraj Borovlje TI mladina borovljskega okraja pošilja borbene pozdrave. Spominjamo se Te s tem pismom in vzamemo pri vsakem delu Tebe za vzgled, ki korakaš na čelu borbe slovenskega naroda na Koroškem in ki so Te zaradi tega tudi po krivičnem obsodili. Mi mladinci borovljskega okraja sledimo Tvoji poti s tem, da izpolnimo naloge, katere smo si zadali na današnjem plenumu.

Vsi poizkusi zaviranja našega dela, ter številni napadi BHS-a nas ne morejo motiti v nadaljnji borbi. Vstrajali smo do sedaj in vstrajali bomo tako dolgo, dokler ne dosežemo naš cilj, to je priključitev k FLR Jugoslaviji.«

Nositi brigadno obleko je na Koroškem zločin

Mladina Slovenske Koroške se je lansko leto v velikem številu udeležila gradnje Mladinske proge Šamac — Sarajevo. V dveh brigadah so se zbrali najboljše mladinci in mladinke ter pomagali jugoslovanski mladini pri obnovi domovine in izpolnitvi prve Titove petletke. Na progi so dobile vse brigade delovno obleko, katero so lahko vzeli tudi domov. Tudi naši dve brigadi sta imeli na progi svoje delovne obleke, ki so jih brigadirji ob vrnitvi na Koroško prinesli seboj.

Za vstrajno delo in požrtvovalnost sta bili naši dve brigadi proglašeni za 3 krat udarne. Številni mladinci in mladinke, najboljši brigadirji, pa so postali udarniki in so dobili udarniško značko. Poudariti moramo, da ni bila samo slovenska koroška mladina na progi, temveč so prišle brigade iz vseh držav in so v skupnem delu kovalе bratstvo in edinstvo med vso demokratično mladino sveta. Skoraj vse inozemske brigade in skupine so si priborile častni naslov »udarne«. — Vsaka brigada je imela večje ali manjše število udarnikov in vsak brigadir je sprejel delovno obleko, ki jo je ponesel domov.

Vrnila se je prva brigada na Koroško. »Dostojno« so jo na svoj način sprejeli v Podrožici, pretepali brigadirje in trgali zastave, ki si jih je z vstrajnim delom priborila brigada na progi. Tudi na svoj način so obsodili funkcionarje bri-

gade in jih zaprli. — Prišla je druga naša brigada. Pričeli so preganjati mladince in mladinke — brigadirje, ki so nosili častno obleko. Ob takšni priložnosti so aretirali Folteja Demšarja, ki je nosil delovno obleko ter udarniško značko — ponos vsakega brigadirja. Kakor znano je bil aretiran po nalogu FSS-a v Borovljah od tajnega policista Sili-ja. V zaporu v Borovljah mu je bila obleka in značka odvzeta in se še danes nahaja na okrajnem sodišču v Borovljah, kljub temu, da je slovenska koroška mladina odločno zahtevala vrnitev omenjenih stvari.

Čudno se nam zdi, da se FSS in tajna policija še danes spotikata nad tem, če nosijo naši brigadirji ono delovno obleko, v kateri so s svojo udeležbo in delom na mladinski progi izrazili svojo povezanost z jugoslovansko mladino in svojo željo po miroljubnem sodelovanju z vso demokratično mladino sveta. Udarniška značka, ki je priznanje za požrtvovalno delo, jim je trn v peti, ne vidijo pa razne legalne in ilegalne neofašistične organizacije, ki se postavljajo s svojimi več ali manj zakritimi značkami, s planinskimi rožami in grbi.

Zato je naša mladina tembolj ogorčena nad nedemokratičnim ravnanjem FSS-a in tajne policije ter odločno zahteva, da se vrne tov. Demšarju vzeta delovna obleka ter udarniška značka.

ristov, tisoči učencev in študentov hodijo danes po poti, ki jim jo je začrtal Lola.

Lola Ribar je s svojim primerom kazal, kako se je treba boriti. Bil je pravi voditelj mladine, predan borbi za osvoboditev jugoslovanskih narodov in vseh zatiranih, svobodoljubnih narodov sveta.

Odlikovanje Narodnega heroja, najvišje odlikovanje, ki mu ga je po smrti na predlog maršala Tita podelil AVNOJ, je izraz ljubezni in priznanja vsega ljudstva Jugoslavije velikemu borcu in voditelju mladine.

Naše kulturno delo

Mladinci in mladinke iz Št. Petra na Vašinjah so se zbrali v nedeljo, dne 18. t. m. in šli na proslavo obletnice izselitve v Dobro ves. Tam so nastopili z igro »Glavni dobitke«, katero so tudi z velikim uspehom odigrali. Ne samo posamezni, temveč vsi igralci so se res potrudili in želi obilno odobravanje za svoje igranje.

Z velikim požrtvovanjem so se mladi igralci učili svoje vloge, od daleč so prihajali na vaje. Toda daljna pot jih ni mogla utruditi, z veliko ljubeznijo so se oprijeli kulturno-prosvetnega dela. Z igro so najprej nastopili doma v Št. Petru, kjer so želi tudi veliko odobravanje. S svojim igranjem so pokazali svojo ljubezen, do slovenske igre in slovenske kulture sploh, katero skušajo onemogočiti nestrpni šovinisti.

S slovenskimi prireditvami dajemo mi koroški Slovenci najboljši dokaz naše volje, da se hočemo odločno boriti za naše pravice, ki jih nam odrekajo. Boriti se hočemo za osvoboditev našega slovenskega naroda na Koroškem, ki že desetletja trpi pod tujim jarmom. Ravno na ta dan, obletnico izselitve, so bile po vsej Slovenski Koroški prireditve, na katerih je nastopala naša mladina s slovenskimi igrami, petjem in recitacijami.

Za dvig naše ljudske prosvete

Z 21. marcem smo pričeli z delom v Žitari vasi. Kakor vedno, tudi zdaj nismo dolgo spraševali kako to in kdaj drugo, zavedali smo se velike naloge, ki jo je postavil slovenski narod pred nas mladino in šli navdušeno na izvedbo in izpolnitev prevzetih obvez.

Danes lahko že naštevamo vidne uspehe, ki smo jih dosegli. Tovariši iz St. Vida, Lovank, Globasnice, Reberce in Mokrij so pričeli z mladinskim tekmovanjem pripravljati teren za gradnjo prosvetnega doma v Žitari vasi. Prišli pa so tudi iz Kaple ob Dravi, St. Jakoba v Rožu in Rožeka. Lahko smo že ponosni na dosedanje uspehe. Kljub velikim težavam smo izvedli v zadnjem času naslednja dela:

Prekopali in prevozili smo na razdaljo 500 m približno 50 m³ ruševin. Podrli smo tri notranje stene in vse tiste, ki so poškodovane. Podiranje starih razpadajočih sten je zelo nevarno in naporno, toda mlade roke se z navdušenjem oprijejo tudi najtežjega dela.

Poleg odkopa ruševin smo prepeljali in raztovorili več m³ drobnega peska, ki je potreben za novo zidanje.

Vendar pa to še ni vse. Medtem ko se je delalo v Žitari vasi, je ostala mladina iz okrajev Beljak, Borovlje in Pliberk pridno pripravljala potrebni material, zbirala deske, sekala smreke in se pripravljala za poznejše masovno delo.

75 mladincev in mladink iz treh okrajev je sodelovalo prve dni pri predpripravah, 75 mladih graditeljev je zastavilo svoje mladeniške sile in veselo pričelo z delom za obnovo kulturnega doma.

Velikansko delo je še pred nami, toda izvršili ga bomo. Zavedamo se, da bodo kulturni domovi v Žitari vasi in tudi v Škofičah spet velik korak naprej pri dvigu naše ljudske prosvete, omogočili bodo širši razmah kulturnega udejstvovanja in izobrazbe našega slovenskega naroda na Koroškem.

NA GRADNJI...

Skupine mladih graditeljev se večkrat menjajo. Danes delajo mladinci iz Globasnice, jutri pridejo tovariši iz Reberce iz Mokrij in tako naprej. Vedno nove moči prihajajo na gradilišče, zdrava krepka mladina. Večkrat zadoni vesela pesem in delo gre hitreje izpod rok.

Danes čakata Srečko in Kristi na ostale tovariše, že postajata nestrpna.

»Globaščani pa imajo precejšnjo zamudo!« pravi Srečko. »Kaj pa je z Blažem? Ali jih danes sploh ne bo?«

»Mogoče, da jih je zadržalo slabo vreme.«

»Je tudi mogoče. Midva kar pričniva!«

Veselo zavihitita krampe. Tudi dež ne more zadržati mlada delavca, ki močno vihiti orodje. Mimo prihaja stara mameca in postane na gradilišču.

»Dobro jutro mameca. Kam pa vi že tako zgodaj?«

»Eh kaj, v trgovino moram. Spet so

vsak s svojim konjem. In celo iz Reberce pridejo. Danes bo veselo.

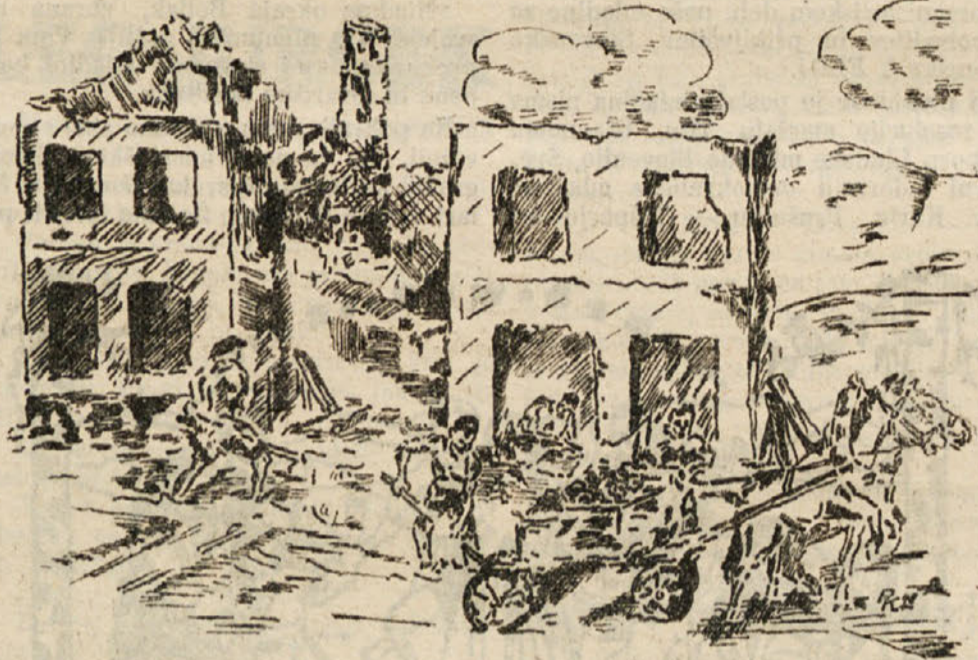
»Zdravo tovariši! Zdravo Globaščani!«

Okrog 12. ure se je zjasnilo, postalo je neprijetno vroče. Pot lije graditeljem po obrazu, ko vihiti krampe in lopato. Od las, nosu in brade jim kaplja, toda oni se smejejo, veselo odgovarjajo krampi, ko udarijo ob steno. Voz za vozom se pomika z gradilišča in spet se vrača prazen...

Počasi pada mrak na zemljo, postaja hladnejši.

»Trebalo se bo pripraviti za odhod,« pravi Franci, »ura bo sedem!«

Zadnji vozovi peljejo svoj tovor, nato



Na gradilišču prosvetnega doma v Žitari vasi

objavili, da dobimo eno celo limono, moram takoj po njo, drugače še te ne dobim. Ali boste spet gradili, saj tam prihajajo že drugi pomagači.«

In res, pripeljali so se z vozovi iz Globasnice. Pet tovarišev. Količ in Hojnik

krenejo mladinci, orodje na rami, proti domu. Pesem s proge »Šamac — Sarajevo« odmeva v noč. Jutri se bo delo spet nadaljevalo, spet se bo slišala mogočna pesem dela, pesem obnove domovine.

P. K.

Kapelški pionirji so nastopili

Dne 11. aprila 1948 so nastopili pionirji iz Kaple ob Dravi v Podljubelju s samostojno prireditvijo. V velikem številu so se zbrali starši in mladina, da prisostvujejo kulturni prireditvi, ki jo priredijo najmlajši kulturni delavci — pionirji sami.

Pionir Tevži Šlemic je prireditve otvoril in v svojem nagovoru dejal: »V imenu pionirske organizacije Kapla, vas vse prav prisrčno pozdravljam. Dolgo je že od tega, odkar smo zadnjič nastopili, toda danes vam hočemo pokazati, kaj smo se v tem času naučili, hočemo vam

pokazati, s kakšnim veseljem se učimo naše materinščine — slovenskega jezika, videli boste danes, ko bomo enkrat sami nastopili, da tudi mi najmlajši požrtvovalno delamo.

Ravno danes obhajamo spet obletnico izselitve, ki je bila največji zločin nad našim slovenskim ljudstvom. Tudi mi hočemo po svojih močeh doprinesiti k temu, da se ta dan nikdar več ne povrne. Da smo res pripravljeni, vam hočemo danes z našim kulturnim sporedom dokazati. Ni veliko, kar prinašamo, vendar imamo voljo učiti se in korakati z mladino na čelu v borbi za lepšo in srečnejšo bodočnost. Pripravljeni smo tudi mi najmlajši napeti vse naše mlade moči za dosego prave svobode, katera pa nam je zagotovljena edino v naši domovini, novi Titovi Jugoslaviji.

Vas starše prosim kot pionir, da ne branite vašim otrokom na naše prireditve, naj bodo starejši ali mlajši od mene, pokažite jim pot v naše vrste, kjer se pravilno učimo naš materinski jezik, kjer se usposabljam v odločne in predane borec za pravice našega zatiranega naroda. Naše delo ni zastoj, kajti bodočnost je mladine, je naša!«

Po govoru so nastopili pionirji s svojim kulturnim sporedom. Prav lepo so zapeli pionirsko himno »Mi smo slovenski pionirji«. Nato so uprizorili dve kratki igri, kateri so mladi igralci z velikim uspehom odigrali. Nastopili so tudi z recitacijami petjem ob spremljavi citer in spevom »Železna cesta«. Pionir Adolf in pionirka Urška sta žela takšno odobravanje da sta morala »Železno cesto« ponoviti.

Ob koncu se je pionir Tevži zahvalil za številno udeležbo in se poslovil s pionirskim pozdravom »Za domovino s Titom — naprejt!«

Nastop naših pionirjev zasluži posebno pohvalo ne samo zaradi tega, ker so nastopili samostojno, temveč tudi zaradi tega, ker so nastopili z res pestrim in dobro podanim sporedom. Dokazali so veliko ljubezen do slovenske besede, do slovenskega naroda ter odločnost, boriti se s svojimi mladimi močmi za dosego pravice slovenskega naroda na Koroškem.

Na klopici

Najlepši čas je sonca polni maj, ki vsako leto raj na zemlji ustvari. Mladina skače, vriska: — na klopeh posedajo prijatelji spet stari.



O davnih časih, o mladostnih dneh na soncu pogovarjajo se radi. Kako je vendar dolgo, dolgo že, ko tudi oni še bili so mladi!

»Takole smo skakali tudi mi in žogali v pomladni se naravi!« Vsakršne misli starčkom se bude, cel roj spominov jim šumi po glavi.

Nekaj o pionirski progi v Ljubljani

Prav gotovo že nestrpno pričakujejo dan, ko bodo tudi slovenski pionirji dobili svojo železnico.

Pionirska proga, na kateri bodo preživeli slov. pionirji mnogo veselih ur in ki bo predvsem tudi velika šola za nje — zlasti za tiste, ki se bodo posvetili železničarskem poklicu — se bo vila od Viča pri Ljubljani skozi lepe gozdičke in prijazne dolinice do Kosez.

Vem, da jim sedaj leži na srcu vprašanje: Zakaj se bo pionirska proga začela na Viču, ki je za nekatere pionirje tako daleč? Pomisliti moramo na to, da ljudska oblast, ki jim daje pionirsko progo, gleda v bodočnost, na to, kako in kam se bo v prihodnjih letih razvijalo in razširilo glavno mesto ljudske republike Slovenije. In strokovnjaki, ki izdelujejo regulacijske načrte Ljubljane, bodo gotovo upoštevali tudi želje pionirjev, da se pozneje pionirska proga približa Tivoliju.

Sedaj pa o tem, kakšna bo proga. Gotovo že malo veste v pionirski progi v Beogradu in Zagrebu.

Za sedaj povem lahko toliko, da bo pionirska proga v Ljubljani malo drugačna od beograjske in zagrebške. Če sam spodnji ustroj bo grajen za 76 cm in ne za 60 cm železnico. Kaj je to spodnji ustroj, kaj pomeni 76 cm železnica, vprašate tovariše železničarje ali pa mogoče mladince, ki so gradili mladinsko progo. Omenim naj le, da so se odločili za širšo progo zato, ker je ožja

manj trdna in se vlak hitreje iztiri. Seveda ne smete misliti, da bo sedaj pionirska železnica tako velika, kot je navadna. Ne, vagoni in lokomotiva bodo vseeno majhni — za pionirje ravno prav veliki. Za začetek bo na progi vozil en vlak s petimi vagoni. Vagone so obljubili narediti v svojem prostem času delavci in strokovnjaki v mariborskih železniških delavnicah, lokomotivo pa bodo vzeli v roke in jo popravili, da bo kot nova, strokovnjaki železniških delavnic v Šiški.

Še letos bodo ob progi zgrajene tri postaje. Da bodo lepe, bodo poskrbeli arhitekti z univerze. Načrt zgraditve pionirske proge obsega tudi ureditev njene okolice, da bo pionirjem nudila čim več razvedrila, pa tudi pouka in koristi. Tako nameravajo urediti botanični in živalski vrt. Pa ne samo poleti, tudi pozimi se bodo peljali pionirji iz mesta v naravo. Ing. Bloudek, ki je gradil veliko smučarsko skakalnico v Planici, bo pripravil načrt za pionirsko skakalnico.

Na pionirski železnici bo seveda vse osebje sestavljeno iz pionirjev. Seveda se je za to delo treba učiti in tudi vsak pionir ne bo mogel postati vlakovodja, telegrafist, sprevodnik itd. Službo bodo lahko opravljali le tisti pionirji, ki se v šoli odlično uče, ki izpolnjujejo statut Zveze pionirjev. Sicer pa kaj bi toliko govoril — saj so se v Ljubljani že pričeli tečajji za te pionirje. Ko je mestni odbor Ljudske mladine pozval pionirje,

naj se prijavi za železničarski tečaj, se jih je oglasilo lepo število. Še celo mnogo preveč, kot pa so jih lahko sprejeli. Sedaj sprejeti pionirji že hodijo na tečaje. 290 jih je in vsi so najboljši učenci raznih ljubljanskih šol. Vsako nedeljo jim predavajo inženirji in tehniki železniške direkcije. Učni načrt — in po njem seveda tudi pionirji — je razdeljen na deset skupin. Tečaj za strojevodje obiskuje dvajset pionirjev, tečaj za kurjače prav tako dvajset, v tečajih za telegrafiste in vlakovne odpravnike jih je po štirideset, v tečajih za vlakovodje in vozovne preglednike po dvajset, za sprevodnike in potniške blagajnike se pripravljajo štirideset, za progovne čuvaje trideset, za nadzornike proge in desetarje po dvajset pionirjev. V tečajih se pridno uče, pri pouku pazijo in predavatelji so prav zadovoljni z njimi. Da se bodo podrobno seznanili z vsemi skrivnostmi železniškega prometa, bodo hodili na glavni kolodvor, potem pa bodo šli pogledat še pionirsko železnico v Zagrebu. Mnogi izmed njih nameravajo pozneje, ko bodo odrasli, stopiti v službo pri železnici. »Zdaj se bomo že veliko naučili,« pravijo »in takrat, ko bomo veliki, se nam marsičesa ne bo treba od začetka učiti. Že sedaj se pripravljamo in učimo, da bomo boljše lahko pomagali pri izgradnji domovine.«

Tako je torej dragi pionirji, s pionirsko progo v Ljubljani. Kmalu se bo razlegel veseli pisk male lokomotive, pionirji pa, ki bodo železnico upravljali in tisti, ki se bodo z njo vozili, bodo srečni in zadovoljni vzkliknili v pozdrav in zahvalo novi domovini, ljudski oblasti, ki za svoje najmlajše skrbi na vsakem koraku.

Lado Seliger

Mladina! Tvoj list je
MLADA KOROŠKA

PAPIR

V mojih mladih letih je večkrat pridral cunjar s svojim vozičkom na naše dvorišče. Ustavil se je pod okni, nastavljal dlani k ustom in zatrobil:

»Hola, hoj! Kupujem cunje, steklenice, vsakovrstno kramol«

Za nas otroke je bil to praznik. Cunjkar je vse kupil, kar smo mu prinesli. Kupoval je poceni, a za nas je bil vsak krajevar bogastvo. Z njim smo si kupili bombone, pomaranče ali čokolado. Marsikdaj smo bili potem doma tepeni, ker smo prodali cunjkarju tudi kaj še uporabljivega. A kaj, ko pa so nam bile sladkarije tako všeč.

Cunjkar se nam je zdel velik dobrotnik. Mislili smo, da kupuje staro kramo zato, da nam pomaga do sladkarij. Danes vem, da je cunjkar v velikih mestih pravi trgovec. Kupuje poceni in prodaja dražje. Kosti prodaja tvornicam za klej, stekleno robo steklenicam, a cunje tvornicam za papir. Danes tudi vem, da izdelujejo pridne delavske roke iz starih cunj papir za zvezke in knjige.

Stare cunje se ne dajo kar tako spremeniti v papir, miniti so morala sto in stoletja, preden se je človek naučil tega dela.

Na kaj so pa ljudje prej pisali?

V prastarih časih so ljudje pisali na kredaste plošče, na ilovico, ki so jo nato sušili, in klesali črke na kamen. Čudno bi bilo gledati danes pismonošo, ki bi moral raznašati take vrste poštol. Namesto torbe ob strani bi prenašal na hrbtnu košaro polno opeke in na kamnu pisana pisma.

Kasneje so ljudje pisali na voščene ploščice in šele pred tri tisoč leti so Egipčani začeli pisati na liste neke rastline, ki se je imenovala papir.

V Pergamu, mestu v Mali Aziji, so v starih časih pisali na ovčjo kožo, ki so jo na poseben način ustrojili. To je bil že velik napredek. Še dandanes pišejo posebno važne listine na koži podobnem papir, kateremu pravimo pergament.

Toda tudi pisanje na kožo in rastlinske liste ni bilo pripravno. Le malokateri si je mogel kupiti take vrste papirja. Ako bi ne bili izumili papirja, kakršnega rabimo dandanes, bi večina ljudi ne poznala ne knjig, ne zvezkov, časopisi bi ne izhajali in ne bi mogli poročati nikakršnih vesti.

Pravijo, da so Kitajci izumili današnji papir. Prve tvornice za izdelovanje papirja so sezidali v Franciji pred sedemsto leti.

Delo za izdelavo papirja je zamudno in naporno. Izdelujejo ga v posebnih tvornicah. To so velike delavnice z visokimi dimniki in velikimi stroji. Te stro-

je žene električni tok. Na stotine delavcev in delavk je zaposlenih v teh delavnicah.

Cunje, stisnjene v velike bale, pripeljejo v tvornico. Tu razvežejo bale in stresejo cunje v velike valje, da se tam osnažijo. Valji se naglo vrte in premetavajo cunje. Na obeh straneh valjev so posebne naprave, ki vsrkavajo prah, ki se dviga iz cunj. Če bi teh naprav ne bilo, bi se prah širil po tvornici in marsikateri delavec bi nevarno obolel. Nato ločijo pridne roke cunje na dva dela: kar jih je iz lanu ali konoplje na eno stran za izdelavo papirja boljše vrste, cunje iz bombaževine pa na drug kup za izdelavo slabše vrste papirja. Odbrane cunje režejo stroji z ostrimi rezili na



Živel je starček. Imel je hčer. Bila je tako lepa, da je ni mogoče opisati in kakršne pravljica še ne pozna. Ko je odrasla, ji je oče dejal:

»No, hčerka, povsem si že odrasla, moraš se omožiti. Povej mi, koga si boš izbrala za moža?«

»Izbrala bi si takega, ki je najmočnejši na svetu,« je odgovorila deklica.

Starček se je zamislil in ugibal: Kdo je najmočnejši na svetu?

Mislil je in mislil, a se ni mogel domisliti. Potem je šel s hčerko na širono polje in zavpil z gromkim, pregromkim glasom:

»Hej! Kdo je na svetu najmočnejši, najmočnejši? Naj pride v svate k moji hčerki!«

Ni še do konca izgovoril teh besed, ko je nenadoma vse naokrog postalo toplo in svetlo, da je starček skoraj oslepel. Z neba se je spustil prvi ženin — sonce.

»Ali si ti najmočnejši na svetu?« je vprašal starček.

»Da!« je reklo sonce. »Jaz sem najmočnejši med vsemi. Vso zemljo obsevam, vsa polja ogrevam, gozdove in loge, vse, kar je živega. Če mene ne bi bilo, bi vladala večna noč in večen mraz. Kdo more biti močnejši od mene?«

Nato se je zopet stemnilo, ugasnila je goreča in vroča sončna luč, skrito se je tudi sonce. Prišel je drugi ženin — grozna toča.

»Ne! Vse kaže, da sonce ni najmoč-

tanke trakove. Te trakove zmečejo v velikanske kadi polne luga. Tu se cunje operejo in izgube barvo. Postanejo bele kot sneg. Zda pride na pomoč apno in električni tok, ki razjesta cunje tako, da se izpremene v belo, mehko in tekočo kašo podobno zmes.

Iz te zmesi nastane papir. Toda papir iz te zmesi je mehak in cunjast kakor pivnik. Na takem papirju bi se črnilo razlivalo. Nanj ne bi mogli pisati. Zato pridenejo kašo še lepilo iz galuna, smole in škroba. Šele zdaj dobijo papir, na katerega lahko pišemo in tiskamo. Tako pripravljeno kašo razvlečejo posebni stroji na tanke plasti in jih sušijo. Papir je gotov. Velike pole zrežejo stroji v manjše in delavke jih zlagajo v bale po 500 skupaj.

Časopisni papir izdelujemo iz topolovega in mehkega iglastega drevja, ki raste tudi v naših gozdovih. Posebni stroji zmeljejo les in ga spremenijo v mehko kašo. Kakor kašo iz cunj razvlečejo stroji to zmes in jo posuše. Tako nastane navadni časopisni papir, ki je cenejši, a manj trpežen.

Najmočnejši

nejše,« je pomislila deklica. »Toča je močnejša.«

»Ali si ti najmočnejša na svetu?« je vprašal starček točo.

»Da!« je rekla grozna toča. »Najmočnejša sem med vsemi. Glej, še sonce sem zakrila, kakor bi ga sploh ne bilo. Kdo naj bi bil močnejši od mene?«

Toča še ni vsega izgovorila, ko se je nenadoma dvignila in zakrnila z dolgimi rokami. Na vse strani so ji odpadala zrna s črnega oblačila. Priletel je tretji ženin, veter, in pregnal točo. Od nejevolje je Toča pričela kričati in jokati. Zagrmel je silen grom. Vlil se je gost dež.

»No, kam se odpravlja solzavi ženin?« je pomislila deklica. »Veter — to bo pravi ženin!«

Starček se je okrenil k vetru in zakrnil iz vsega grla:

»Nehaj tuliti in zavijati! Povej nama, ali si ti najmočnejši?«

»Da, da!« je kriknil veter. »Jaz, jaz! Jaz sem najmočnejši!«

Začel je dvigati in vrtinčiti pesek, odkrivati strehe s hiš, ruvati in lomiti debelo drevje.

Dolgo bi še rogovilil in kazal svojo moč, a je znova zašumelo, zajelo in zapopotalo. Velikan — Gora je prišla s svojega mesta v svate k starčkovi hčerki.

Veter se je vrgel na Velikana — Goro. Prevrnil bi jo rad, a je odletel nazaj.

Vzpel se je od sramu pod nebo, da ga ni bilo videti več.

»Kričač!« je pomislila deklica. »Smreke lahko lomijo, od Gore pa je odskočil kakor grah od stene. Velikan — Gora je prav gotovo najmočnejši na vsem svetu.«

Stoji Velikan — Gora, z glavo se upira v nebo, s podnožjem osvaja podzemlje. Stoji, se ne premakne, ne zanika.

»Zdravstvuj, Velikan — Gora!« je rekel starček in se priklonil. »Povej nama, ali je res, da si najmočnejša na svetu?«

»Da, jaz sem najmočnejša na svetu!« je odgovorila Velikan — Gora s takim glasom, da se je starček sesedel od strahu. »Da, najmočnejša sem med vsemi! S svojimi prsi razbijam veter, s svojim vrhom trgam točo, s svojim hrbtnom zakrivam sonce.«

Nenadoma je Velikan — Gora zadržala, završala, zaškripala in zastokala...

»Kaj se ti je zgodilo Velikan — Gora?« sta hkrati vprašala starček in deklica.

»Sama ne vem,« je odgovorila Velikan — Gora. »Nek malček, ki ga niti uzreti ne morem, ima kladivo in me tolče, tepe me, razbija moje kosti.«

Znova je Velikan — Gora zadržala, zastokala...

»Torej tudi ti nisi najmočnejša,« je pomislila deklica in rekla očetu:

»Pojdiva, očka, pogledat, kdo žali Velikana — Goro, kdo ji ne da miru.«

V krogu sta obsla Velikana — Goro in videla sta: na njenem podnožju stoji človek s kladivom in tolče po gori močno, da se kamenje odkrhava v velikih grudah.

»Zdravstvuj!« sta hkrati rekla starček in deklica. »Povej nama kdo si.«

»Človek sem.«

»Kaj znaš delati?«

»Vse, kar je potrebno!«

Proti vetru letam,

plavam čez morje,

zidam hiše, mesta

in drobim gore.

V mestih mojih je svetlo,

v hišah mojih je toplo.

»No, to pomeni, da si najmočnejši na svetu,« je rekla deklica. »Vzela te bom za moža.«

Vzela sta se in živita še danes.

IVAN ALBRECHT:

Povodni mož



Ko dan zamre,
se noč vzbudi,
povodni mož se oglasi.
Priofota,
prikobaca
se leno, topo iz vode,
prepleta biče mu lasce.

»Ho ho, ho ho,
mreina se roga
za vasjo,
»Kdor k meni gre,
dobi zaklad,
za piškav oreh
svetel — zlat!«

»Hi hi, hi hi,
se vila vodna
mu smeji,
za piškav oreh daš cekin,
kdo ti bo to verjel, mreina!«

Divjak se jezno zakadi,
po vodi deklice podi,
da jezero razpenjeno
predreti hoče breg in dno.

Vso noč potem, vso dolgo noč
besni vihar razsajajoč.
Šele ko zarja zardi,
povodni mož se umiri
in spehan v jezeru zaspi.



FIZKULTURA

NA PLANINI!

Pri nas Slovencih na Koroškem v preteklosti nismo mogli beležiti vidnejših rezultatov planinskega udejstvovanja. Krivi temu nismo bili mi, temveč okolščine v katerih smo živeli. Protijudski elementi in šovinisti že desetletja zatirajo naš narod in mu odrekajo najosnovnejše pravice, tako, da sta naš kmet in delavec stalno izpostavljeni nacionalnemu in gospodarskemu pritisku. Pod takimi pogoji je čisto razumljivo, da se naš narod ni mogel vsestransko razvijati, on enostavno ni videl potrebe, da bi se začel baviti s planinstvom ali športom sploh. Vse to je naš narod smatral za nepotrebno, za luksuz. Šele v NOB je prišlo v tem pogledu do velikega preloma. Naš narod se je duševno sprostil.

Danes že prodira predvsem naša mladina v planine. Številni izleti v gore kažejo, da je zanimanje za planine zelo veliko, saj so bili vsi izleti masovnega značaja, kar je tudi edino pravilno. Da-

nes niso naše gore več last posameznikov, ne, one so last nas vseh. Zato jih tudi obiskujemo.

Naša bodoča naloga bo zajeti v planinstvo in v fizkulturo sploh čim širše množice, kajti vsakemu človeku, bodisi staremu ali mlademu, šibkemu ali prepkemu, nudi planinstvo (fizkultura) veliko plemenitega užitka, ga duševno in telesno tako krepi, dviga in vzgaja, da ga nihče, ki ga je enkrat že okusil, ne more več pogrešati.

Za vzgled si vzemimo sovjetski alpinizem, ki je še zelo mlad, vendar pa je že dosegel krasne uspehe. Karakteristično za sovjetski alpinizem je, da je čisto masovnega značaja v nasprotju z zapadnoevropskim pojmovanjem, ki poudarja individualno alpinistično izživljanje (samohodništvo, najtežji gorski podvigi). V Sovjetski zvezi je gora dostopna vsem. Narod naj se množično izživlja, je parola ruskih alpinistov. V ta namen prirejajo alpinijade, to so množični izleti

v gore. Velika alpinijada na Elbrus leta 1935 je pripeljala nad 2000 ljudi na vrh.

Tudi pri nas na Koroškem je planinstvo, kolikor ga že gojimo, množičnega značaja. Na primer izleta na Dobrač preteklega leta se je udeležilo preko 30 ljudi. V večini so prišli ziljski kmeti in kmetice. 30 mladincev iz Dobre vesi je aprila lanskega leta polezlo na Gačarico. Rožeška mladina je masovno polezla na Kepo (Jepo) itd. To so sicer prvi začetki, vendar pa vidimo, da smo na pravi poti — na poti naprednega planinstva.

Torej v planine! Koliko zdravega se nudi telesu v čistem gorskem zraku. Poleg telesne koristi ima planince še duševne koristi, ki so podlaga za krepko življenje.

Naše planine nam nudijo vsakovrstne možnosti udejstvovanja. Najlepše nam nudijo Karavanke, ki so nam najbližje. Tudi Ziljske planine, posebno pa Karnske planine so privlačne. Ščasoma si bomo izbrali tudi druge možnosti n. pr. ledne in plezalne ture.

Prodiranje v tiste dele gora, kjer ni markiranih in zavarovanih poti, kjer je človek navezan čisto na svoje lastne moči, da doseže preko raznih težav, ki se mu stavijo na pot, vsaj visoki, lepi cilj, je predvsem za nas mladino lepa vaja za našo življenjsko borbo.

Mladina, naj bo čez poletje naše fizkulturno geslo: »Na planine!« Ljubo

12 PALČKOV — MALČKOV

Se palček - malček zdaj April razjoče: »Joj, meni v svet se noče. Se nisem še naspal, sem ves še vrtoglavl«

Se bratci palčki razjezijo, Aprila v svet spodijo. Časa toliko je še imel, da dežnik s sabo je vzel. Ko vrnil se je

spet, bil moker je od glave pa do pet. Bratci palčki so se zasmejali in vprašali: »Kako, ti muhasti April, kako na svetu je bilo?«

April zajokal je bridko: »Tako na svetu je bilo, tako:



Ivan Albrecht:

Materi

Mamica moja, nimam darov, da bi ti z njimi izpričal, kako sem globoko v srcu te že zdavnaj povelilal.

Ker nimam daril, poslušaj samo, kakšne moje so želje: Rad bi vedno živel tako, da bi bil tebi v veselje.

Rad bi navzel se tvojih dobrot, da vsak bi moral priznati: »Tale otrok je tako plemenit kot bila njegova je mati. —«

ZAKAJ — ZATO

Zakaj pade maček vedno na noge?

Na to vprašanje niso učenjaki znali odgovora dolgo časa. V zraku nima maček nobene opore. Brez opore pa se vendar ni mogoče obrniti! Pa se maček le obrne brez opore. Opazovali so mačka, ko so ga držali za noge visoko v zraku tako, da je visel z glavo in hrbtom navzdol. Pa so zapazili, da je maček vsakokrat iztegnil rep na desno ali na levo, preden so ga izpustili. S tem je

prestaval težišče svojega telesa bolj na levo. Ta prestava ležišča prisili njegovo telo, da se nagne naglo na levo ali desno tako, da prileti maček na zemljo z nogami navzdol.

Zakaj plava pokvarjeno jajce po vodi?

Sveže jajce vsebuje rumenjaki in beljak. Oba sta težja od vode. Zato tone sveže jajce v vodi. V pokvarjenem jajcu pa se razkrojita rumenjaki in beljak ter tvorita pline, ki so mnogo lažji od vode. Jajce postane zaradi tega lažje kot ista množina vode, zato splava v vodi navzgor.

Zakaj je zlato dražje od srebra?

Zlato ni koristnejše od srebra in tudi ni lepše. Nasprotno! Srebro je celo odpornejše, ako ga mešamo z drugimi kovinami. In njegova bleščeča belota ni grša od rumenega zlata. Srebro se tudi rabi v gospodinjstvu in zdravilstvu, v večji meri kot zlato. In vendar je zlato dragocenejše. Zakaj? Zato, ker je redkejšo. Čim manj je česa, tem dražje je in tembolj cenjeno je. Ako bi nekega dne izsledili celo goro zlata, bi bilo zlato povsod cenejše od srebra. Krompir je poceni, dokler ga imajo povsod dovolj. Ali, ako bi izbruhnili lakota in bi jedi in tudi krompirja zmanjkalo, bi bil en sam krompir več vreden, kot istotako velika kopa zlata.

trara, in pojdem po Cuckovo lestvo.«
»Tako je,« potrdi načelnik in še pove: »Veš, naglica nikjer ni dobra in rečem ti, tudi počasi se pride daleč.« In sta čakala in čakala in bi čakala mogoče še danes, da ni pridirkal občinski pastir ter se zadril skozi okno:

»Dohtarjeva hiša je do tal pogorela!«
»No, potem pa še bolje,« pravi načelnik. »Sedaj nam pa sploh ni treba gasiti in greš lahko mirno domov, Cucka pa naj z lestvo vred koklja brnel!«
O, tam v Pukšah je zabavno in so vedno dobre volje!

STRIC JOŽA SVOJIM PRIJATELJEM

Dragi moji prijatelji! Spet je minilo mesec dni, odkar smo se zadnjič pogovarjali v našem kotičku. Kaj vse se je dogodilo med tem časom! Velikonočni prazniki ležijo že daleč za nami. Gotovo ste jih veselo in dobro preživeli. Prepričan sem, da vam je položil zajček mnogo lepo slikanih pirhov v gnezdece, ki ste mu ga nastavili pod kakšnim grmom ali v skritem kotu v drvarnici. Ali ni tako? Saj še zdaj vidim vaše žareče oči in nasmejane obraze, ko ste jih nesli v hišo: rdeče, modre, vijolične, rumene in kdo ve kakšne barve še.

Pionirji in pionirke! Zdaj je prišla lepa cvetoča pomlad v deželo. Vse zeleni in cveti, iz dneva v dan postaja narava lepša, razveseljivejša. Klanjajo se zlate trobentice in se nasmihajo drobnim ptičkom, ki veselo prepevajo v gaju. Narava se je prebudila, slavi vstajenje in zmago. Premagala je mrzlo in neprijetno staro — zimo, ki se je odpravila s svojim snegom in ledom. Toplo pomladansko sonce jo je pognalo iz dežele.

Moji mladi prijatelji! Kakor je zmaga pomlad ter s svojimi sončnimi žarki premagala hladno zimo, tako bo tudi zmaga pravica nad temnimi silami reakcije, tudi za naš slovenski narod na Koroškem bo zasijalo zlato sonce svobode, nastopila bo dolgozaželjena in težko pričakovana narodova pomlad tudi za nas koroške Slovence. Zadihali bomo tudi mi svobodno in se skupno z našimi že osvobojenimi brati veselili vstajenja — praznovali bomo našo alelujo.

Kaj bi vam še povedal lepega? V začetku najlepšega meseca v letu — maja, bodo praznovale naše pridne mamicice svoj praznik — materinski dan. Na ta dan jih bomo posebno počastili in obdarili, zahvalili se jim bomo za vso skrb in dobroto, katere smo deležni. Z lepimi recitacijami in petjem jim bomo na-

pravili posebno veselje, slovenska beseda, ki so jo nas učile naše mamicice, jim bo najlepše darilo.

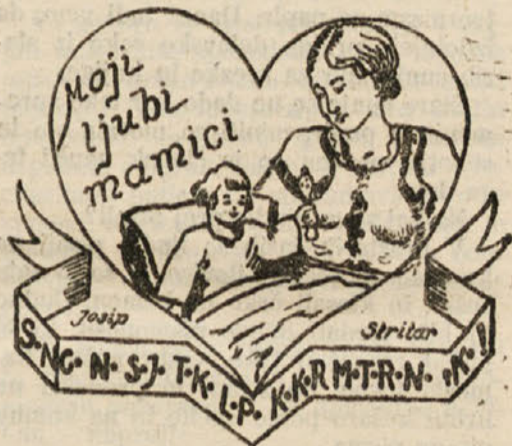
Danes prejema Milka Kušej iz Blata pri Pliberku lepo knjigo kot nagrado za njeno rešitev zadnje križanke.

Dragi moji prijatelji, pozdravljam vas prav toplo in vam želim mnogo razvedrila pri igrah na prostem, v sončni pomladanski naravi.

Vaš stric Joža

UGANKA

Dragi pionirji! Namesto pik vstavite črke in dobili boste lep pregovor znamenega slovenskega pisatelja, Josipa Stritarja.



REŠITEV KRIŽANKE:

Vodoravno: 2 vik; 4 snaha; 7 okras; 13 Erika; 15 Tito; 18 Titova Jugoslavija.

Navpično: 1 Mi; 2 varuh; 3 kokoš; 4 slon; 5 nov; 6 hej; 9 ata; 10 sivo; 11 mir; 12 it; 14 Ig; 16 ti; 17 ojn; 19 ar; 20 le.

FRANJO ČICEK:

V Pukšah gori

Pukše so dolga vas in jim pravijo tudi mesto, ker imajo zdravnika. Zdravniku pravijo tudi dohtar ter ga rabijo za različne bolezni in nezgode.

Pa pride nekega lepega dne popoldne gasilski trobentač pred gasilskega načelnika in zatrobi: Trara!

»Kaj pa je, da godeš?« se oglasi gasilski načelnik.

»Gori, gori!« pove trobentač.

»Prava reč, če gori,« pravi načelnik. »Zato smo pa tu in bomo gasili, če gori in imamo gasilsko društvo in brizgalno. Kje pa prav za prav gori?«

»Pri zdravniku dohtarju.«

»Popolnoma v redu. Zatrobi po cesti in skličiči gasilce!«

»Pa je ogenj visoko.«

»Nič ne de,« se smehlja načelnik. »Vzamemo s seboj lestvo, pa mirna Bosna, in splezamo na hišo. Stopi tja k Cuckovem Cenu in mu reci, da ga lepo pozdravim ter ga prav tovariško prosim, če bi bil tako prijazen in ljubezniv, saj je drugače dober dečko, kakor je bil njegov oče, lahka mu bodi zemlja domača, na raku je umrl in še ni bil bog ve kako star ter bi še danes živel, če bi bil zdrav in ne bi umrl, da tako je in nič drugače, in mu torej reci, lepo mu povej, saj veš, kako mislim, da je danes požar in da gori, in sicer gori pri nas v Pukšah in da bo vedel kje, mu reci, da gori in se kadi pri dohtarju, ki je zdravil njegovega očeta, in da je ogenj ka-

kor praviš visoko in pri najboljši volji da ne moremo do njega, da bi ga pogasili na licu mesta in mu zavezali vroči jezik. Tako mu povej, potem ga pa v mojem imenu lepo prosi, če bi bil Cuckek tako prijazen in nam za kratek čas posodil lestvo.«

»Poznam Cuckovo lestvo,« odvrne trobentač, »prekratka bo, vam rečem! Ko sem obiral lani hruške, mi je do zadnje veje manjkalo še deset klinov.«

»Danes ne boš obiral hrušk, ampak gasil in za ogenj bo menda lestva dovolj dolga. Lepo obriši se, malo si moker pod nosom, in pojdi k Cucku!«

»Ali, načelnik, vseeno trdim, da je lestva prekratka! Gori namreč v drugem nadstropju.«

»Sitna reč,« brunda načelnik ter si viha brke. »Kaj naredimo sedaj? Kaj misliš?«

»Do sedaj še nisem ničesar mislil,« pravi trobentač. »Počakaj malo, bom začel takoj misliti!«

»Veš kaj,« ga prekine modri načelnik. »Pojdi k meni v sobo ter počakajva, da prigori hiša do prvega nadstropja. Potem bo menda lestva dovolj dolga in bomo lahko gasili in tebi ne bo treba ničesar misliti!«

»Izvrstna misel,« vzklikne trobentač ter gre v načelnikovo sobo. »Čez pol ure pogledam, kako daleč je že kaj ogenj in ako je že v prvem nadstropju, zatrobim:



SLIKA BREZ BESED